SENTINELA

ANUL II, Nr. 37
31 August 1941

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
B-dul Lascăr Catargiu, 31 – Bucureşti
TELEFON: 2.28.27. – 2.06.96.

MAREŞALUL ION ANTONESCU

Onorurile acordate de Suveran iubitului nostru Mareşal înfăţişează înalta cinstire pe care Ţara o aduce Conducătorului Ei. Astăzi toţi Românii, alături de ostaşii care luptă eroic pe câmpurile de luptă, aduc Comandantului şi Mareşalului tot prinosul de recunoştinţă. — Trăiască M. S. Regele Mihai I şi Mareşalul Antonescu.

„Sentinela"

Rugă

Doamne, 'nalț spre tine gândul
Și-mi plec fruntea umilită....
Lasă, harul tău să cadă
Peste țara mea iubită.

Holdele 'nsutit rodească-i,
Pe întinsele ogoare....
Doamne!.... împlântă-i tricolorul
Iar la sfintele hotare!...

Glia ce mi-e sfâșiată,
Tu mi-o adă înapoi.....
Căci în ea-și dorm somnul veșnic
Scumpe moaște de eroi.

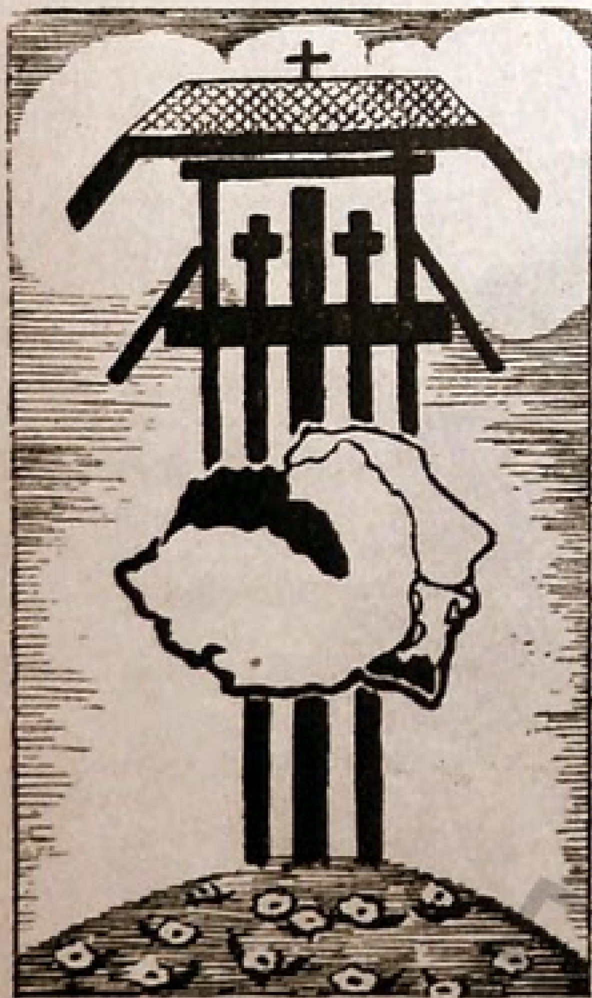
Spumegândă plânge Tisa,
Nistrul clocotește amar;
Pentru ele-oricând stau gata
Să-mi dau viața mea în dar.

In grădina țării mele,
Nu pot spinii ca să crească;
Din puterea ta Stăpâne,
Fă-mi dreptatea să lucească!

Căci mi-atât de scump ogorul,
Ce străbunii l'au lăsat...
Pentru el de mor Părinte,
Sunt cu sufletul 'mpăcat!....

Imi înalț spre Tine gândul,
In umila mea rugare ......
Dela Tisa pân'la Nistru,
Doamne 'ntinde hora mare!....

ubf. a-ție VICTOR GH. BĂLĂNESCU

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

MAREȘALUL

M. S. Regele Mihai I, ca să răsplătească vitejia voastră, ca să arate lumii măreția luptei voastre pentru desrobirea hotarelor de răsărit, a înălțat pe Generalul Antonescu, Comandantul de căpetenie al Armatei, la demnitatea de Mareșal al României.

Pentru servicii aduse Patriei și Tronului pe câmpul de bătaie, pentru felul cum a condus războiul de desrobire a Bucovinei de Nord, a Basarabiei și a regiunilor transnistriene, pentru priceperea și vitejia cu care l-a înzestrat Dumnezeu spre fericirea României, Generalul Ion Antonescu a fost cinstit ostășește: decorat cu cea mai înaltă decorație și cu cel mai înalt rang în armată.

Azi Armata întreagă primește această îmbucurătoare veste.

Azi Armata desrobitoare a țării este nespus de mândră, știind că M. S. Regele, exponentul întregului popor românesc, a cinstit pe Comandantul său de căpetenie cu rangul de Mareșal al României.

Și tot azi, M. S. Regele Mihai I a răsplătit pe Mareșalul Antonescu cu decorația ordinului militar „Mihai Viteazul" clasa I, pentru merite cu totul excepționale în comanda armatei române și germane în cursul marilor lupte dintre Nistru și Bug, pentru continuarea războiului sfânt, care au condus la sdrobirea trupelor bolșevice și eliberarea de sub tirania bolșevică a populației transnistriene, cât și pentru curajul și spiritul de jertfă manifestat în situațiile cele mai grele, când prin prezența sa în primele linii și dispozițiunile date pe câmpul de luptă au dus la victoria unităților celor mai greu încercate.

Ostași, Mareșalul Antonescu este azi mântuitorul României. In mai puțin de un an, cu ajutorul vostru, Mareșalul Antonescu a pus ordine în țară dând tuturor liniștea și siguranța căminurilor. In mai puțin de un an v'a înarmat, v'a dăruit prietenia devotată a bravului ostaș german și v'a pornit în războiul sfânt pentru desrobirea fraților și înălțarea sfintei cruci creștine în locul păgânismului bolșevic.

Prin înțeleapta lui conducere, prin energia lui, prin elanul pe care a știut să-l trezească în sufletul tuturor românilor, Mareșalul Antonescu a ridicat țara și armata română la mândria și faima strămoșească. Un om drept, un cap luminat, un uns al lui Dumnezeu cu toate darurile unui mare conducător, un suflet de soldat energic și încercat pe câmpul de luptă, Mareșalul Antonescu este azi cel care a înălțat deasupra pământului românesc steagul strălucitor al unirii tuturor românilor.

Mareșalul Antonescu este temelia tuturor nădejdilor românești.

Cinstirea lui de către M. S. Regele și de către țara întreagă, cu cea mai înaltă decorație și cu cea mai înaltă demnitate, este un prinos de recunoștință adus armatei care s'a luptat și s'a jertfit pentru hotarele și dreptatea României.

Cinstirea Mareșalului Antonescu este un îndemn și mai mare pe care M. S. Regele și țara întreagă vi-l face să luptați cu aceeași vitejie și cu același elan, până la nimicirea desăvârșită a primejdiei bolșevice.

Ostași, fiți mândri de voi, fiți mândri de Mareșalul vostru.

Lt rez. D. ALMAȘ

ATACUL

Comandă scurtă s'auzi;
Comandă scurtă de atac.
Și au pornit spre zori de zi
Prin grâul copt cu flori de mac

S'au ridicat, negri, din șanț,
In noapte umbre de cărbuni;
(Soldați de astăzi, sau străbuni?)
Șir lung de dorobanți...

Pe zare cade o granată,
Pe undeva, prin ierburi crude.
(O potârniche speriată?)
Și tot pământu'n jur detună,
Și-o clipă-i răsărit de lună,
Dar nimeni parcă n'o aude.

Un tun tot tună'n depărtări.
Spre Răsărit
Cu vâlvătaie....
In gândul de soldat-țăran
Trec stranii amintiri de ploaie
De altă dată, la prășit,
De-acum un an....
O clipă....
Da'i zbârnâe la tâmpla stângă
Și'o sgârie ca o aripă
De fier
Ce a trecut pe lângă
Urechea strânsă de subt cască,
Un glonț pornit să-l nimerească.
Și a simțit prelins pe față,
Svâcnit de ură și de vieață,
Ceva ca un izvor fierbinte.
Cu mâneca dela tunică
Se șterse bine se ridică,
Iși trage casca mai pe frunte
Și iar pornește înainte.
In jur vin alții fără număr,
Om lângă om,
Umăr la umăr...
Pe creastă cade-un obus
Cu iuți și roși sclipiri de foc.
Și parcă se ridică-un pom
Și se dărâmă ca un joc.
Dar dorobanții sunt pe deal,
Prin groapa pomului fantomă
Cu miros greu și cu aromă
De porumb smuls din rădăcini....

Din bezna fiartă cu lumini,
Ca un crater,
Și parcă, drept de sus, din cer,
Ca ridicat din vechi morminte,
Străbate-acum prin vuet greu
Un tare glas de Dumnezeu:
„Băieți, cu mine, înainte!"

Și valul merge înainte,
Cu Dumnezeu....

DEMOSTENE BOTEZ

Unirea, sfântă unire

Ostași,

Cu entuziasmul aprig cu care părinții și bunicii noștri și-au apărat totdeauna moșia, am răspuns și noi la chemarea Țării.

Am lăsat fiecare în urmă, casa, vieața liniștită și gospodărească și atâtea inimi dragi. Ordinul Conducătorului, ordin pe care-l așteptau fiecare dintre noi de un an lung și trist — a fost executat cu patriotism, cu înfrigurare și cu sânge.

In unda limpezită a Nistrului, ne-am privit, ușurați, obrazul fără pată. Am trecut departe până dincolo de Bug pe pământul păgânilor, ce ne-au amenințat totdeauna Țara, pentru a sdrobi pe vecie orice poftă de năvălire și orice vecinătate dușmănoasă.

Simplu și curagios, ca și părinții noștri, am ascultat porunca înțeleaptă și am biruit. Tot așa de simplu și curagios vom așeza ordine și vieață nouă în teritoriile desrobite prin lupte grele și neprecupețite jertfe.

Lupta și munca noastră sunt la fel de sfinte în slujba Neamului și Țării. Din slavă, Dumnezeu a urmărit pas cu pas avântul nostru și ne-a binecuvântat fapta: Fapta noastră firească, asemeni faptei părinților noștri, prin care s'a călit România.

O poruncă, o faptă și o izbândă.

Toată strălucirea zilei de azi, toată frumusețea biruinței noastre românești și creștine, toată bucuria Țării care respiră ușurată de povara primejdiilor și mândră de bravura ostașilor ei, tot și toate s'au născut din unirea noastră în simțire, voință și ideal.

Uniți am purtat, cu durere în inimi, amintirea cotropirii. Uniți am așteptat răzbunarea. Uniți am lovit în păgâni. Uniți, în sfânta credință românească, vom reclădi România Nouă de mâine, a noastră a tuturor.

In acest scop, luptăm azi să stăvilim și să nimicim puhoaiele barbare ale vrăjmașilor din răsărit. Vrem să dăm Țării și neamului liniștea și pacea trebuitoare, ca să putem munci și rodi mai înverșunat ca totdeauna, până ce vom isbuti să prefacem țara noastră în minunata grădină, menită dela începutul lumii, de Dumnezeu.

Cpt. rez. COSTĂCHESCU GH.

Transnistria română

Transnistria lui Duca Vodă, Transnistria Hatmanului Dănilă Apostol. Transnistria satelor moldovenești de până la Bug, se bucură astăzi de cântul graiului românesc, de libertatea credinței, de înfrățirea cu românii de pretutindeni.

De pe malul Nistrului 22 de ani am colindat cu ochii întinsul transnistrian, am privit cum scriau primăvara plugurile, am sărutat holdele de aur și-am ascultat frânturi de cântec moldovan când, în înserări, veneau țăranii cu vitele la Nistru să le adape.

M'am frământat cu gândul 22 de ani și nu m'am putut dumeri ce e dincolo. Nistrul nu era numai hotar, nu era apă despărțitoare, era mare cât o lume, de nu puteam afla ce e peste el.

Dela Hotin dela Cetate, de acolo unde fabricile de bere și spirt țin malul, ne-am uitat în satul vecin ani și ani. Când am trecut cu trenul dela Lipnic spre Noslavcea, pe șesul din stânga satele înșiruite au alintat privirea și ne-au fermecat. Dela Otaci ne-am uitat în orașul lui Movilă, în Moghilev, în Moghilău cum spun moldovenii și trecând pădurea mânăstirii Călărășauca am văzut mahalalele și cazărmile cavaleriei. Cercetam un ținut românesc și 'năbușiam oftatul că soarta a făcut să fie așa de răzlețit neamul nostru.

Dincolo de Iarova, satul Iaruga să'ntinde pe deal, cu casele lui rare și mari. Aici la Iaruga s'a 'ncheiat pe vremuri o pace între războinici, pace care n'a durat mult, după cum era pe atunci.

Frumosul sat Cosău, ascuns între livezi, privea orașul și dela stâncile de granit ne uitam în satul așa de frumos numit Praguri, după pragurile de piatră care parcă vor să oprească Nistrul. Sat numai de moldoveni, care toți ieșeau la mal oridecâteori, la vreo serbare națională, răsunau cântece la noi.

Aici, dela Soroca, 22 de ani am cercetat casă cu casă din Țichinovca, din marele sat unde Duca Vodă își avea reședința când era și hatman al Ucrainei. Am plâns când au dărâmat clopotnița frumoasei biserici și blestemam pe păgâni când auziam huruind moara în lăcașul Domnului. Acum abia ne dăm seama de ce au ridicat, pe mal, acel uriaș zid, după care, în taină, pregătiau întăriturile.

Dela Vasilcău ne-am uitat zeci de ani în Coșnița și ne-am gândit la rudele de dincolo. La Nimereuca, într'un amurg, am ascultat pe un frate moldovan ce venise cu oile la adăpat:

Casa me-i plină di jeli,
Din pământ până 'n podeli
Ca Nestru di chetriceli.

Era din Cosmin, sat ce se 'ntinde kilometri întregi pe malul Nistrului. Și din satele din ținutul Orheiului și dela Vadu lui Vodă și dela Mălăești și dela Varnița, unde-a viețuit regele Suediei Carol al XII-lea, și dela Talmaz și dela Olănești și dela Tudora, din toate satele de pe malul drept am privit dincolo și n'am înțeles ce se petrece acolo. Era o lume nouă, era o conducere necunoscută, era un păgânism ce apăsa moldovenimea noastră.

După 23 de ani ostașul român pășește biruitor în părțile străine până ieri. Pretutindeni a întâlnit grai românesc, suflet de frate, îmbrățișare de prieteni, ospitalitate de moldovan.

E neamul românesc statornicit de veacuri aici, păstrător de limbă și credință, scăpat azi din jugul comunist, ca să rămână liber și puternic într'o Românie mare și strălucită.

Cpt. rez. D. IOV

Cântec dela Ialpug

Pe foiță de pelin
Scrie Hitler din Berlin:
— Antonescule, veghiază,
Că muscalu 'naintează
Vine cătră Prut cu gloată
Ca să'ți ia Moldova toată.
Să'ți aducă grea robie
Peste neam, peste moșie!...

Pe frunzuță de argea
Antonescu răspundea:
— Frate Hitler, nu te teme,
Că ne-am pregătit din vreme.
Oastea mea e mititică,
Dar e mândră și voinică,
Ține piept la orice val,
Scoate dracii din muscal!

Și pe foaie de negară
Führer Hitler scrie iară:
— Antonescule bădie,
Vino să legăm frăție
Și la bine și la rău,
Să ne-ajute Dumnezeu,
Că de-or trece peste tine,
Nu e bine nici de mine!

Pe frunze de tei rotunde
Antonescu îi răspunde:
— Führer Hitler dumneata,
Eu frăția oi lega,
Că tu crezi în Domnul sfântul,
Știu că n'ai să'ți calci cuvântul,
Și oștirea ta-i bărbată,
Știe'n dușman cum să bată...

Și-acum Domnul fie scut,
Hai să trecem peste Prut.
Să le spargem tabia
Dinspre Basarabia.
Tu cu foc, eu cu oțelul,
Că le știu rostul și felul,
Tu cu trăsnet, eu cu jarul,
Că le știu firea și-amarul!

Frunză verde și-o sipică
Două oști mi se ridică,
Par'că-s peste verzi păduri
Două stoluri de vulturi.
Crucea sfântă'n vârf de steaguri
Poartă mândrele șiraguri.
Și de sus, din calea-i sfântă
Soarele-i binecuvântă:

Inainte, feții mei,
Inainte, pui de lei,
Dumnezeu vă ocrotească
Oastea voastră creștinească,
Spre izbândă să vă poarte,
Să vă apere de moarte,
Că eu negura răzbesc,
Drumul să vi-l limpezesc...

I. U. SORICU

D. Mareșal Antonescu studiază pe hartă mersul operațiunilor

CEI DOI MAREȘALI

In vremuri de crâncenă întrecere între neamuri, când se nădăjduiește a se da o viață mai bună popoarelor demne de înălțare, — Dumnezeu hărăzește țărilor care stau sub sfânta-I ocrotire, conducători viteji, încununându-i cu laurii izbânzii.

Astăzi, pe frontul anti-bolșevic, alături de bravii comandanți germani, două nume strălucesc ca doi luceferi:

Unul dinspre miazănoapte: Mannerheim!

Celălalt dinspre miazăzi: Antonescu!

Și când oamenii rostesc cu admirație numele lor, îndată le apar în minte cele două țărișoare, luptând cu înverșunare pentru păstrarea pământului strămoșesc:

Finlanda și România!

Amândouă au avut același dușman nesățios — rusul — amândouă au suferit, au luptat și au învins.

Faptele de arme ale poporului finlandez ne-au rămas nesterse în suflet; doar n'au trecut nici doi ani din toamna anului 1939, când s'a produs prima lovitură în coastele colosului dela răsărit.

Acolo, în Europa de sus, în ținutul veșnicelor zăpezi, un popor deabia de patru milioane de oameni, s'a încumetat să țină piept armatei sovietice, căreia propaganda comunistă îi făcuse o mare reclamă. Fără ajutoare, bazându-se numai pe eroismul ostașului și dreptatea cerească, armata finlandeză a făcut minuni de vitejie, stârnind admirația tuturor.

In glugi albe, pe nemărginirea zăpezii, sburau patrulele de skiori ca niște năluci răsbunătoare, cădeau în spatele bolșevicilor, prin surprindere și de multe ori unități întregi erau făcute prizoniere. Avioanele sovietice erau doborîte de bravii ochitori, cu tunul, cu mitraliera și chiar cu pușca. Tankurile erau așteptate ca la bătaia de lupi, iar soldații finlandezi se cățărau deasupra namilelor de oțel, desfăcând cupolele lăcătuite pe dinafară, doborînd servanții sau dând foc cu benzină.

Toată lumea urmărea cu răsuflarea oprită această luptă neegală; mai ales noi, românii, care presimțeam aceeași primejdie, dospind în inimi același dor de luptă pe vieață și pe moarte.

S'a văzut atunci ce poate un popor mic cu suflet mare, luptând pentru onoare și libertate. Toate succesele au fost posibile, sub conducerea mareșalului Mannerheim, cu neîntrecuții soldați finlandezi.

Astăzi, lupta contra bolșevismului a căpătat un avânt uriaș, fără putință de întoarcere. Luptăm alături de Marele Reich și rezultatele se cunosc.

La flancul dinspre miazănoapte reîntâlnim pe neodihnitul mareșal Mannerheim!

La flancul dinspre miazăzi, comandă Mareșalul Antonescu!

Două figuri care au intrat în istorie, doi ostași încercați care au fost puși de Fuehrerul Germaniei în locurile de încredere și de onoare.

Dela Oceanul Inghețat și până la Marea Neagră se întinde frontul cel mare. Alături de bravii ostași germani, luptăm împreună cu camarazii finlandezi, iar faptele ostașilor noștri nu sunt mai prejos de eroismul aliaților.

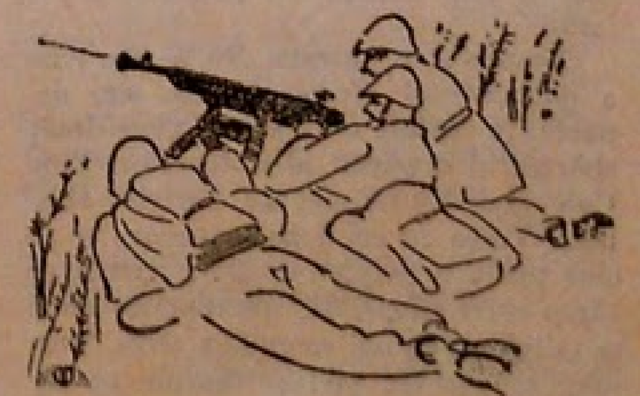
Mareșalul Antonescu a făgăduit țării că îi va aduce strălucire și s'a ținut de cuvânt. A pregătit armata românească pentru clipa victoriei de astăzi. Basarabia și Bucovina au fost desrobite și oștile române, eliberând pe frații transnistrieni, înaintează în Ucraina.

Mareșalului nostru îi datorăm conducerea iscusită a atacurilor și îndemnul către victorie.

Țara e mândră azi de izbânda fiilor ei, iar Majestatea Sa Regele Mihai I a acordat toate onorurile cuvenite Mareșalului, ca o cinstire adusă eroilor.

Cu Dumnezeu înainte, pentru Patrie și creștinătate!

I. VALERIAN

Motocicliști români, pe o șosea de pe frontul transnistrian

Cum am trecut Prutul

Să vă povestesc cum am trecut Prutul cu plutonul III din compania treisprezecea.

Pe la două noaptea plecăm din cantonament, nelăsând în urmă decât paele. Am luat până și țărușii corturilor. Obișnuit făceam teme către satele T. sau V. Dar acum luam o direcție cu totul nouă, către apa Prutului până la care aveam cam șase kilometri sau un ceas de marș întins. Oamenii, obișnuiți să fie purtați „acolo unde vrea Don Căpitan'', n'au observat că se petrece ceva nou cu ei, așa că bocancii le călcau pe iarbă tot așa de agale și anevoe ca în fiecare temă de noapte. Numai noi, ofițerii, care văzusem la ora raportului fața d-lui Maior Marta, știam că a venit timpul secerișului.

Nu mergem mult și la colțul unei vii găsim patru tancuri grele, două intrate jumătate în porumb, cu boturile și tunurile către... Prut. Auzim glasuri-și înțelegem că sunt *românești*. Vine un agent și trece pe la toți ofițerii. Intreabă dacă avem cartușe suficiente pentru revolver. Mie îmi mai trebuesc douăzeci, Locotenentului Mardare numai cinci. Notează și pleacă. Țiganul Sandu Ion dela coada plotonului a tras cu urechea și mă întreabă cam cu spaimă:

— Ce faceți cu gloanțili Don S'lent?

Ne prind din urmă motocicliști pe atașuri. După căști îi cunoaștem: *sunt Germani! Mototolea* arată tuturor că știe să glăsuiască și nemțește. Face deci cu mâna:

— Guten morghen!

Deși era noapte.

— *A, a, gut, gut, das ist gut!* strigă camarazii Germani făcând haz. Ei o luaseră ca glumă, dar Mototolea voise să spue altfel, adică *noapte bună*. Așa o nimerise mai bine. Fiindcă, din cauza drumului motocicliștii mergeau... tot așa de iute ca și noi, Mototolea se vede încolțit de sute de întrebări pe nemțește din toate părțile. Ochii camarazilor Germani, privind pe sub căștile lor sobre și marțiale, cășunaseră pe Mototolea, dornici de o noutate din rândul Românilor. Dar Mototolea se făcuse mic, mic, o sfeclise cum zice Românul, căci el atâta știa: guten morghen. Noroc cu Arvinte care era din Banat, dintr'un sat cu Șvabi. Aud și glăsciorul lui Sandu Ion, care vrea și el să „aibă Onoare'' cu nemții:

— Da unde vă sunt rănițili fraților?

Arvinte traduce întrebarea, un caporal German răspunde, iar Arvinte se întoarce către Sandu:

— Auzi mă, că sunt înapoi la ordonanțe.

Plotonul întreg, cu mine cu tot, râdem sgomotos de răspunsul căpătat de Sandu Ion. Nemții au priceput și ne imită

Compania se oprește. Nu se știe cine a dat ordinul. Germanii trec mai departe. In curând nu li se mai aude decât sbârnâitul depărtat al motoarelor. Vine Colonelul. Nu se mai dă raportul obișnuit. Trece cu calul pe la fiecare și pe cine poate îl bate pe umăr. Pornește pe câmp către plopii din dreapta, pe unde se mișcă tot ca noi compania zecea. Pornim, trecem un pod și dincolo ne așteaptă bucătăria. Oamenii primesc ceaiul și supliment de cașcaval. Ofițerii, care n'au luat cănile cu ei, beau ceaiul cu rândul, din lingura mare. Cerul se întunecă spre Prut. Către Siret se înseninează și rămâne așa până la ziuă. S'aud păsări cântând din lanurile de porumb și din când în când svonuri de motoare. Se pare că nimeni nu doarme în noaptea asta. Ne-am găsit fiecare loc pe câte o cutie de muniții sau pe proțapul căruței dela bucătărie. Urmează o pauză de zece minute, în care timp nu se aud decât glumele oamenilor care încearcă unii pe alții să se facă scaun. Un tropăit de cal, apoi de departe o voce întreabă:

— Compania treișpea?

— Da, da, răspund mulți din noi.

Calul se apropie. Caută pe d-l Căpitan. L'a găsit, îi dă o hârtie și pleacă pe linia companiilor. Se dă adunarea. Căpitanul aprinde un chibrit și repede exclamă: *Gata!*

Imi revine mie cinstea să citesc. Este o coală mare, trasă la șapilograf. Astfel de coale au primit toate companiile. Citesc tare, să audă și plopii și păsările și iarba. Este *Ordinul Conducătorului* către armata sa. Oamenii stăteau în picioare zid, lipiți unul de altul. Când am ajuns la cele două rânduri scurte și bătute la mașină cu caractere mari, un freamăt a pornit printre noi, inima mea bătea în piept să se spargă, dorul de luptă a mișcat în sângele nostru iarăși. Am citit a doua oară, mai tare, ca și când n'am fi înțeles bine:

— Ostași, vă ordon, treceți Prutul!

Gheorghe P. Gheorghe, mitraliorul, care 'n viața lui n'a vorbit fără să fie întrebat, s'a sculat în picioare pe butucul căruții și a strigat cât a putut el. *Ura, fraților, Ura!*

A fost un semnal. Un ura din două sute de piepturi a țâșnit ca un foc de vulcan. S'au amestecat și gradele și vârstele. Deveniserăm frați cu toți deodată. Unii jucau cu arma în cumpănire, alții se sărutau, alții se apucau de nas, alții își ardeau pumni, fiecare își manifesta bucuria în felul lui.

Din toate părțile, mai stins sau mai tare se auzea același „ura''. Era datoare în noaptea aceasta fiecare companie cu câte un „ura''. A zecea, a noua, a douăsprezecea de mitraliere din urmă, chiar și trenul de luptă dela marginea satului cu cai cu tot. Țara toată era *aci*, la doi pași de „Raiul blestemat'' care desparte frații de același nume. Iar armata sa, noi copiii ei, primeam pe malul Prutului ordinul Conducătorului și ne pregăteam să ne încercăm puștile. Vroia țara să facem acum, ceea ce am fi vrut să facem noi a doua zi după atâta umilință, atâta durere și desonoare, băute din paharul bolșevic în Basarabia, pe care, în urma unui ordin nevrednic, o lăsăm în urmă fără un foc de tun. Voia Țara să primească din mâna lui Ștefan Vodă sabia dela Lipnic și Codrii Cosminului, să dărâme cu ea cotropitorul sau să și-o împlânte cu onoare în pieptul său.

Către orele patru ne-am apropiat de Prut. Se simțea aerul mai rece al apei adiind printre sălcii. Eu cu plotonul meu am primit sectorul de trecere jalonat de trupul scorboros al unei sălcii și roata unei grădinării. Am recunoscut locul și am trimis înapoi ordin să se apropie plotonul la 500 metri. Oamenii veneau prin flanc, în cea mai mare tăcere. Nu se auzeau nici lamele foilor de porumb atinse în tăcere. Intre timp am primit ordinul scris dela companie. Acolo aveam totul prevăzut, până în cel mai mic detaliu. L'am citit la ochiul unei lanterne oarbe, cu atâta atenție, că după două minute știam fiecare cuvînt pe dinafară. Niciodată în viața mea nu am învățat o lecție mai bine ca acum. In stânga, la roata grădinei, cobora un drum până în apă. Acolo Pontonierii îngrămădiseră șase bărci de cauciuc, aduse în mare secret, încă din noaptea trecută. Cu acestea urma să treacă o patrulă dela mine și una dela o unitate de geniu ce se găsea pe aproape. Ora se comunica din urmă. Dar ora aceasta întârzia să se comunice și băeții nu mai puteau aștepta. Stăteau lângă mine pe burtă trei agenți, privind cu ochii mari malul bolșevic, cu caznă mare să descopere vre-o mișcare sau vreun semn. Și din când în când, mă pomeneam cu ei:

— Hai, d-le Sublocotinent.

— Unde, măi?

Hai, ce mai stăm? Și arătau cu mâna peste apă.

— Stați băeți, că nu merge așa. Fiecare are câte o treabă de făcut, nu trebue să le amestecăm. O să vedeți voi că dincolo așa este, fiecare face ce vrea, sunt *comuniști*, și toate merg pe dos, o să vedeți voi.

Și adăogau cu regret:

— Să știți că ne-o iau alții înainte!

— Nu e nimic. Este destul că *ostași din Regimentul nostru* o să pue primii piciorul în Basarabia, și asta este tot ca și când am fi *noi* aceia.

Auzindu-mă vorbind, vin doi sergenți din urmă și mă roagă și ei:

— Hai, d-le Sublocotinent!

Unul din ei umblă să mă mituiască: îmi spune la ureche:

— D-le Sublocotinent, vă dau ceasul ăsta, numai lăsați-mă pe mine să trec eu cu grupa mea ca patrulă înainte.

Alții în locul meu s'ar fi supărat tare la această propunere, dar pe mine mult de tot m'a înduioșat. Am văzut sufletul lui curat și sincer care ardea să intre în luptă. Uitase totul, și casă, și pământ și copii; acum voia numai atât: *Să treacă Prutul înaintea tuturor!* I'am spus că n'am ce face cu ceasul lui, să-l ție, că nu se poate sergent fără ceas. I'am făgăduit că ce voiu putea, voiu face. A venit un ofițer grănicer care mi-a arătat pichetul bolșevic și locul probabil al cazematei. *Sau* la piciorul copacului stufos, *sau* la capătul arăturii, unde se află un rulou de sârmă ghimpată. După asta s'au împărțit grenadele pe oameni, scoțându-se din cutii de plumb. Am trimis un agent după pistolul rachetă. A venit Căpitanul și mi-a spus că Plotonul meu urmează să facă o trecere *redusă*, poate chiar o incursiune, să cerceteze dacă malul e ocupat de trupe. Dacă întâlnește rezistență superioară, să se retragă, căci se va pregăti trecerea cu artilerie. Efectivul nu va putea întrece o grupă de luptă. Deci, nici *Eu* nu voiu trece primul, căci grupa este comandată de un sergent, nu de un ofițer. La rândul meu, stărui pe lângă Căpitan să mărim efectivul, sau să ia comanda un ofițer. Căpitanul, om bun, nu mărește efectivul, dar îmi dă mie comanda patrulei. Tocmai în barcă îmi aduc aminte că promisesem ceva unui sergent. Din grabă uitasem de el și luasem altă grupă, dar și aceasta comandată de un strajnic sergent. In prima barcă au pornit geniștii, să îndepărteze eventualele obstacole sau mine fluviale. In a doua veneam eu cu șase oameni, cu puștile întinse spre mal. In a treia, ceva mai în josul apei, venea sergentul cu o armă automată. Inaintam greu de tot, cu inimile bătând puternic, cu gura mută de cuvânt. Am ajuns din urmă prima barcă. Din aceasta un om împingea cu lopata un corp rotund care sălta ca titirezul pe fața apei. Ne face semn să-l ferim, apoi foșnetul lopeților iarăși bat apa ca o aripă. De pe malul nostru o mie de ochi ne priveau. Eram actori pe scenă și jucam într'o piesă în care dacă nu-ți cunoști bine rolul, se moare cu adevărat. Mă rugam lui Dumnezeu să ne ajute să nu ne surprindă gloanțele în Prut, ci pe uscat, ori unde ar fi. Cu cât ne apropiam de mal, cu atât respirația noastră căpăta mai multă viață. Iată, mai avem cinci metri, patru, doi...

Un foc de armă în susul apei, tras de pe malul sovietic. Se aude somația în rusește. Nu e pentru noi. Incă o lopată, încă două...

— Ra, ta, ta, ta, ta, ta....

O mitralieră, aproape. Nu trage în noi.

Prima barcă a acostat. Băeții fug deasupra, să ne facă protecție.

Dar bocancii lor sună tare pe pământul uscat. Le strig din urmă, dar n'am timp să termin căci alta, din dreapta noastră, trage peste noi. Gloanțele cad departe în apă, șuerând. Două bărci încă se găsesc la mijlocul apei. Una este lovită, se desumflă și intră cu băieții în apă cu o căldare. Pun mâna la gură de groază, dar băieții știu să înoate și se apucă cu mâinile de cealaltă. Am ajuns și noi la mal. Sărim ca din praștie și ne desfacem fără comandă, *In Roi*. Fac semn sergentului cu pușca mitralieră să se apropie. Băieții de sus îmi raportează că au descoperit locul de unde trage mitraliera către stânga. *Colo*, în grupul de copaci din fața noastră. Au văzut flăcări. Sergentul, zelos din fire, se pregătește să ia la ochi coroanele copacilor, la întâmplare. Il apuc de vârful bocancului și-i fac semn să nu miște. Atâta timp cât nu trage în noi.... In acest timp o rachetă se urcă dela ei spre cer și se desface în trei stele verzi. Știam că acesta este un răvaș către artilerie, sau așa ceva. Deci, repede. Trimit geniștii prin iarbă înainte. Aceștia merg mai mult pe brânci, căutând cu degetele. Ocolim un smârc și trecem înainte, lăsând la fiecare zece metri câte un ostaș care să ne ție spatele. Nu mergem mult, și ne încurcăm într'un gard de sârmă. Pe când scoteam foarfecele, ni se pune o întrebare în rusește. Vocea venea dintr'un arbore, dar din *care*, nu puteam ști. Ce trebuia să fac? Oamenii „muriseră'' cu toții ascultând la mine. Nici inima nu le mai bătea. Atunci eu am răspuns cu un cuvânt care e același în toate limbile: Am zis tare:

— Sssst!

Adică: Liniște, leagă-ți gura!

După puțin timp, am auzit ramurile unui copac dintre rețele pârâind ca în fața unui obiect greu ce cădea. Apoi la pământ s'a rostogolit o cutie de benzi goale de mitralieră. Un genist a răsbit, prin rețele înaintea mea și mi-a adus cutia, șoptindu-mi:

— Eu știu rusește, sunt Basarabean. A zis să-i încărcați benzile.

— Mai ții minte copacul?

— Da, acela din mijlocul sârmelor.

— Acolo e mitraliera. Ia doi inși, unul să stea jos, iar voi suiți-vă în copac după ei.

Am așteptat ca două minute, în care timp cățeaua vrăjmașe bătea mereu în malul Prutului. Prin frunze curgeau la vale tuburile arse ca ploaia rară sau ca nisipul.

Iar noi, noi aci, sub ei, iar genistul mai aproape, iată-l la piciorul copacului. Il aud spunând ceva rusește, ceilalți din copac aprobă, focul pornește iarăș, iar genistul pe copac în sus, urcându-se cu grabă. După el celălalt, în mână cu un obiect lung, un retevei de lemn. Sunt nebuni fârtații mei? Merg la războiu cu

(Urmare în pag. 5)

Colindă prin spitale

Soldatul Baltă Niculae e pirpiriu şi... rom, adică foarte brunet la faţă. In halatul care îl înfăşoară, trupul lui puţintel se pierde şi primul gând pe care il ai, văzându-l, este că el e un copil care din greşeală s'a amestecat cu ostaşii răniţi. Dar nu! Este şi el ostaş, iar când vântul i-a fluturat halatul, vedem că are un braţ în ghips şi în bandaje. Repetăm: în ghips şi în bandaje, fiindcă lui Baltă Niculae glonţul i-a zdrobit braţul în două locuri, lăsând în mijlocul fracturilor gaura însângerată pe care domnii doctori i-o pansează în fiecare zi.

Când echipa de teatru a Marelui Cartier General a poposit în grădina Spitalului Colţea, unde o aşteptau răniţii, Baltă Niculae s'a desprins uşurel dintre camarazi şi s'a apropiat cu paşi catifelaţi de locul unde orchestra lui Victor Predescu lăsase instrumentele. Din felul cum le privea şi din afecţiunea ochilor lui de migdală care zăboveau nostalgici asupra muzicanţilor, nu ne-a fost greu să-i ghicim meseria. Ne-a întărit el însuşi bănuiala: Baltă Niculae e lăutar.

— De unde?

— Din Galaţi

— Şi la ce te pricepi să cânţi?

— La toate: la vioară, la ţambal, la...

Apoi, cu modestie:

— Dar ştiţi, *noi* suntem d'ăia de rând, nu ca dumnealor...

Pe urmă, cu un oftat:

— Domnule, am avut patru muzicanţi în regimentul nostru... Erau din Brăila... Au căzut toţi, săracii... Dar erau buni, ştiau să *citească*... (adică ştiau să cânte după note, nu numai după ureche).

Apoi, timid, agăţându-şi nădejdile de buzele noastre şi mişcând degetele braţului bolnav:

— Credeţi că eu o să mai pot să cânt, domnule?

— Ba bine că nu! îi răspundem. Nu vezi că degetele umblă?

S'a tras mai la o parte şi, cât a ţinut programul, a stat în preajma orchestrei, cu ochii nedeslipiţi de instrumente şi de executanţi.

— Să trăiţi, domnule maior!

D. maior I. Fl. din Vânători a ieşit în grădină să asculte programele dimpreună cu alţi ofiţeri răniţi şi cu soldaţii. Capul îi este bandajat. L-a recunoscut un ostaş care nu e din compania şi nici din batalionul d-sale. E însă din acelaşi regiment.

— Vino mai încoa. Din ce batalion eşti? Din ce companie? La ce cotă aţi fost voi?

— La...

— Aha!

— Să trăiţi, d-le maior!

S'a apropiat alt rănit. In câteva minute, din diferite părţi ale grădinii au venit alţii. Unul e rănit la braţ, altul la picior, altul la cap, altul cu pieptul întreg încorsetat în ghips. Maiorul I. Fl. îşi îndreaptă privirile asupra tuturora, identifică pe vreo doi, dă mâna cu ei, îi examinează.

— Aci eraţi? N'am ştiut.

— Nici noi n'am ştiut de d-voastră că sunteţi aici, d-le maior. Când am dat lupta, auzisem că...

— Ei ce? Că am murit? Nu, mă! Ia spuneţi-mi, mai sunt de-ai noştri aici?

— Mai sunt, d-le maior.

— Păi să le spuneţi să vie pe la mine.

— Vedeţi, aceia nu pot să umble, d-le maior.

— Bine. Viu eu la ei. Că picioarele slavă Domnului, mă ţin.

Unul din altă companie:

— D-le maior, de d-l căpitan D. ştiţi ceva?

Maiorul îl măsoară din ochi:

— Tu ai fost la el?

— Da.

— E bine, mă. E în alt spital.

— Da' d. locotenent N.? întreabă altul.

Maiorul îl priveşte şi pe acesta, dar nu-i răspunde. S'ar părea că nu l-a auzit. Vorbeşte despre altceva, cu ceilalţi. Soldatul care se interesa de d. locotenent N. repetă întrebarea, şi atunci d. maior îi răspunde, lămurind astfel întârzierea de adineaori:

— Locotenentul N. a murit, mă!

Se aşterne un moment de tăcere. Maiorul I. Fl. îşi aprinde ţigarea dela ţigarea unui soldat şi îşi roteşte privirea prin grădină. Ostaşii care îl înconjoară se privesc între ei.

— Hai că'ncepe programul! le spune maiorul cu ton pe care vrea să-l rostească natural. Duceţi-vă la locurile voastre şi ne-om mai întâlni noi.

Soldat PASCU ION

Cum am trecut Prutul

(Urmare din pag. 4)

reteveiul? Incep să le plâng soarta, căci de oprit nu mai puteam să-i opresc. Ştiam sigur că nu vor reuşi. Viaţa lor le era în primejdie, ba şi a noastră, căci ne vor descoperi şi ne vor acoperi cu grenade. De aceia am băgat în scenă pe sergentul cu arma automată. I-am arătat ţinta. Deodată simt că focul slăbeşte. Prin frunze în jos aud căzând par'că un pachet măricel, căci rupea în cale ramurile ca un plug. Un ostaş din grupă exclamă:

— Un om!

Apoi mai târziu, după ce îl cercetează:

— Este un Bolcevist!

Ii fac semn să-l prindă de gât. Ne apropiem unul câte unul şi aşteptăm. Imi venise inima la loc, dar lucrul nu era terminat. Era cum nu se poate mai rău. Dacă voiu trage din cuibul de mitraliere, voiu împuşca şi pe ai noştri. Iar grenadele noastre se vor întoarce tot în capul nostru. Iarăşi simt că focul de deasupra mai slăbeşte un pic, *cu încă o ţeavă, adică*. Al doilea Bolşevic ne cade în cap, miruit pe la ceafă de reteveiul năsdrăvanului de Basarabean. Şi una câte una au tăcut ţevile, până ce au tăcut toate. Iar servanţii veneau unul câte unul jos, trimişi cu ascensorul printre crăci la vale. Noi îi primeam cu blândeţe şi le băgam în gură batiste. Ultimul a venit genistul basarabean.

Ca răsplată, l'am însărcinat pe el să ducă la Comandament prizonierii, îndată ce focurile vor înceta. Dar la stânga noastră prind curaj patrulele româneşti, oprite până aci de focul desfiinţat de noi, şi înaintând cu curaj până în dreptul nostru, atrag asupră-le alte focuri din fund. Toată linia bolşevică este pusă în alarmă.

După ce am dus la adăpost prizonierii, punându-i la umbra a patru baionete româneşti, am dat ordin să se cerceteze reţelele. Iar pe sergentul din patrulă l'am trimis să recunoască şanţul de comunicaţie care ieşea de sub reţele şi şerpuia către răsărit. Ne-am împărţit astfel în trei grupuri, rămânând cu mine numai ultimii trăgători care purtau muniţia de rezervă şi grenadele. Stăteam culcaţi în iarbă, ascultând sgomotul frontului şi aşteptând veşti dela cei care plecaseră pe şanţ. Vine un ostaş suflând greu pe nări şi-mi spune că la capătul şanţului albeşte un adăpost de beton, din care trag alte două mitraliere. Trimit aşa dar prizonierii în urmă peste râu şi împreună cu grupa şi geniştii încingem o luptă pe viaţă şi pe moarte cu „ursarii" din adăpost. Trăgeau în plin şi la fiecare rafală culca câte unul din noi. Aici nu mai mergea nicio metodă inteligentă, căci ne descoperiseră de mult şi ne aşteptau. Trebuia să dăm şi noi tributul sângelui, şi l'am dat. Unii cu viaţa întreagă, unii cu pieptul şi oasele sparte, eu cu umărul drept însângerat. Dar când s'a făcut ziuă şi soarele se oglindea iarăşi în Prut, eu trăsesem de mult racheta cu umbrela ca semn de *Liberă trecere*, în adăpost apărătorii se amestecaseră cu cărămizi şi pae, iar plotoanele noastre treceau mai departe pe lângă noi, cei îngenunchiaţi sub povara jertfei.

Sublt. rez. MANATORUL NICOLAE

Serviciul divin pentru pomenirea eroilor dintr'o Brigadă de Cavalerie pe frontul din Ucraina

Într'o noapte pe front

De când se înoptase, un vântuleţ leneş făcea să freamăte stufărişul din deltă. Pe cer, ici, colo, norii se plimbau duşi de vânt, nelăsând luna să lumineze pământul. Câte-o pasăre de noapte sbura prin văzduh poposind apoi în stufăriş c'un fâşiit sperios.

O linişte deplină domnea pe ambele fronturi. Bolşevicii nu mai dădeau nici un semn de vieaţă. In tranşee, soldaţii noştri, cu bucuria victoriei în suflet, nu mai aveau astâmpăr, aşteptând noui ordine. D-l locotenent Şerbănescu Gheorghe, se îndreaptă spre ei, şoptindu-le:

— Flăcăi, care dintre voi poate să-mi aducă un bolşevic viu?

Mai multe voci se auziră în cor:

— Şi eu, don locotenent, strigă voios, ridicând mâna, soldatul Stanciu Petre, un dobrogean gros cât un butoiu.

— Tu mă!... exclamă fruntaşul Ilie Macagiul, un moldovean slab ca un ţâr; — când te vor simţi bolşevici, trag cu tunul în tine, crezând că eşti tanc...

— Şi-ai vrea să te duci tu, spetează uscată? Numai un foc să tragă spre tine şi sbori în aer ca un smeu.

Soldaţii râdeau pe înfundate.

— Ei bine, ca să vă împac, duceţi-vă împreună — zise d-l locotenent.

— Am înţeles, să trăiţi, răspunseră ei într'un glas.

După un timp două umbre se desprinseră din linia noastră, târându-se cu cea mai mare atenţie spre poziţia inamică.

— Bine că s'a pitulat luna în nori — şopti fruntaşul Ilie, privind cerul care se înourase aproape complet.

— Ne ajută Sfântuleţul, nu degeaba luptăm pentru Cruce, răspunse Stanciu.

Şi încet, încet, trecând fără sgomot orice obstacol ca să nu fie descoperiţi, se apropiară de linia bolşevică. Deodată un sgomot slab se auzi cam la 20 de metri. Cei doi ostaşi se făcură una cu pământul, ciulind urechile. Nu se mai auzi nimic. Aşteptară un timp, apoi merseră înainte. Dar nu făcură nici cinci metri şi acelaşi fâşiit se auzi din nou. Soldatul Stanciu se târî până lângă camaradul său.

— Ce facem?

— Ssst! — şopti Ilie —, să fim cu băgare de seamă. Am dat peste un post de supraveghere înaintat.

Sgomotul se auzi din nou mai desluşit, apoi un sforăit slab, făcu pe fruntaşul Ilie să şoptească la urechea camaradului său:

— Primul sgomot era dela banda de cartuşe de mitralieră. Deci unul dintre bolşevici păzeşte, iar ceilalţi dorm.

Şi tiptil ca nişte vulpi se apropiară. Prin sita nopţii văzură o mitralieră, iar lângă ea un bolşevic moţăind, mai s'o ia în braţe.

— Desfă moletierele, şopti fruntaşul Ilie.

Apoi cu cea mai mare atenţie se apropie de bolşevic şi cu o îndrăsneală nemaipomenită îi înfipse mâinile în gât. Bolşevicul se svârcoli, cercând să se elibereze din strânsoare, dar Ilie îl culcă mototol lângă mitralieră. Tovarăşii lui dormeau liniştiţi. Stanciu cu moletierele în mâini îi privea nedumeriţi.

— Ce mai stai, mă, pe gânduri? Umple-i gura să nu urle şi apoi leagă-l —, şopti puţin răstit, fruntaşul Ilie.

In acest timp, Ilie, întoarse încet mitraliera, către inamici.

— Numără-i, Stanciule, ai noştri sunt toţi, zise bucuros Ilie.

— Numai trei sunt, exclamă acesta, luându-le armele.

— Scoală-i, urmă poruncitor Ilie, cu degetul pe trăgaciul mitralierii.

Buimăciţi şi înspăimântaţi, bolşevicii se frecară la ochi, apoi văzând ţeava mitralierii îndreptată spre ei, ridicară mâinile în sus, rămânând încremeniţi.

— Leagă-i şi pe aceştia — continuă Ilie — şi ai grijă de împiedică-i la picioare ca pe cai. Vom fi mai în siguranţă, până ne vom întoarce în linia noastră.

Conducându-i din urmă, cu pistoalele se apropiară de linia românească, ajungând teferi. In tot timpul bolşevicii făcuţi prizonieri nu dădură niciun semn de fugă. Ducându-i în faţa d-lui locotenent, fruntaşul Ilie Macagiul, dădu raportul:

— Să trăiţi, don locotenent, am îndeplinit misiunea întocmai; dar să mă iertaţi, n'am putut să vă aduc numai un bolşevic şi am adus patru!

N. DULGHERU

Răvaş cazon

Dragă Ionică, Ţi-am primit scrisoarea,
Palidă petală prinsă într'un ghimp —
Şi-am păstrat în suflet mic şi alb ca floarea,
Primul semn de vieaţă după-atâta timp.
Tot te necăjeşte blestemata rană?
Tot mai urlă'n besnă bestiile roşii?
Iartă-mă, măi frate, mi s'au prins în geană,
Lacrimile care le-au vărsat strămoşii —
Parcă văd... De moarte te fereai cu grije...
Clocotea pământul şi mugea sinistru,
Ţi-ai plecat genunchiul fulgerat de-o schije,
Insă tricolorul fâlfâia la Nistru.
Ai simţit cum trupul fărâmat se frânge,
Şi muşca ogorul ploaia de obuze...
Chiuia văzduhul — ghimotoc de sânge—
Când isbânda noastră ţi-a 'nflorit pe buze.
Ce-a mai fost pe urmă, dragă frăţioare?
Cât ai stat acolo peste brazda ruptă?
Ţi-a zâmbit pesemne Sfânta Născătoare,
De eşti gata iarăşi să alergi la luptă!
Imi mai scrii, Ioane, că te frige dorul,
Şi că Răsăritul arde ca un rug,
Că de-o săptămână ţi-a trecut piciorul,
Si că oastea ţării a ajuns la Bug.
Cum să nu ajungă când ne chiamă fraţii?
Când ne strigă'n şoaptă glasuri din morminte?
Când se mişcă Tisa... Dunărea.. Carpaţii?
Şi când merg voinicii numai înainte?
De-aia râd în mine vechile hotare....
Cred că nu-i nevoie să-ţi mai spun adresa —
Şi-ţi aştept răspunsul plin de nerăbdare,
Dela Sevastopol sau dela Odesa.

Subofiţer TUDOR ERACLE

Soldați germani înaintând pe frontul de răsărit

Cetatea internațională a generalilor dela Koenigstein

Războiul oferă tot felul de privelişti, rezultatul situaţiilor ce le creiază în vălmăşagul, în iureşul lui... Bunăoară, cine s'ar fi putut gândi că generalul X, mândru purtător al atâtor colane războinice va ajunge pensionarul unui lagăr de prizonieri.

Oameni trecuţi de pragul maturităţii, unii depăşind chiar pe cel al unor respectate bătrâneţi, trăiesc vieaţa de lagăr a prizonierilor de războiu.

La o sută se ridică numărul generalilor căzuţi prizonieri la germani, — în cursul actualului războiu, — o adevărată... ligă militară a naţiunilor învinse.

Koenigstein, este minunata localitate germană pe Elba, unde germanii, leali şi curtenitori cu adversarii doborîţi, au amenajat, într'un castel cu existenţă istorică, sediul acestor valoroşi prizonieri de războiu, ţinând seamă de situaţia socială şi de vârsta care cere condiţiuni speciale de traiu şi de climă.

Intâiu, au venit generalii polonezi, apoi belgieni, olandezi, englezi, francezi, norvegieni, greci, sârbi şi acum în urmă, puzderie de ruşi...

Bine îngrijiţi, respectându-li-se susceptibilitatea gradului şi a vârstei, generalii pot urmări prin comunicările dela radio şi prin ziarele ce li se pun la dispoziţie, mersul războiului. După temperament, unii sunt posaci, alţii senini şi volubili; unii fac pronosticuri, alţii meticuloşi, obişnuiţi cu lucrul pe planşetă, şi-au organizat un adevărat... birou de operaţiuni militare.

O adevărată academie militară, cu lucrările ei de seminar, — îşi desvoltă, între pereţii castelului din Koenigstein sau la umbra plopilor parcului său, activitatea privată. Dar reunirea generalilor a reaprins scânteia multor prietenii apuse, peste care anii şi serviciul au aruncat cenuşa uitării.

Generalul X, pentru ale cărui unităţi, comandamentul german a lucrat preventiv, bunăoară, luni de zile şi de nopţi, este, azi un simplu locatar al castelului, unde nu mai prezintă alte pretenţiuni şi ameninţări decât o îngrijire omenoasă şi îndestulătoare.

Sergt. t. r. DUMITRESCU NICOLAE

Soldatul german

L'aţi văzut cu toţii: tânăr, voinic şi curat. Chipul lui blond e luminat de doi ochi albaştri, ca două picături de cer. Gâtul gol, ars de soare, mărturiseşte tărie şi sănătate; grumazii pornesc oţeliţi de muşchi tari.

Haina lui vânătă e curată şi potrivită pe trup. Două bentiţe roşii, ca două petale de mac, înfloresc gulerul. Pe ele aripioare de metal, se închid în sbor mărunt, ca un joc.

O bonetă proaspăt călcată, încunună ştrengăreşte o frizură de păr auriu, aranjată cu cochetărie. Pe haine, pe cisme, nici un fir de praf.

Te uiţi cu atenţie: e un soldat? e un ofiţer?... E un german.

E curat, ras proaspăt, pieptănat cu îngrijire.

E un soldat de expoziţie? Nu. E armata germană.

A ieşit pe stradă chiar acum de-acasă dela el?

Nu. E plecat de-acasă de doi ani. A ieşit dintr'o margine de pădure, unde şi-a camuflat tancurile, sau tunul antiaerian.

Şi vine, aşa sănătos, voinic, cu chipul fraged, cu obrajii proaspăt bărbieriţi, cu mănuşi pe mâini, cu îmbrăcămintea şi echipamentul impecabil, din lupta dela Dunquerque; din iureşul dela Creta, din praful bătăliei dela Nistru, din marşul victoriei de-a-lungul şi de-a-latul Europei, din tancurile care n'au cunoscut obstacol, din avioanele care-au stăpânit suprafaţa unei jumătăţi de glob, din Stuka, din Messerschmidt, din Iunkers, din ţărâna răscolită a Europei, din iadul marilor lupte de tancuri...

Acest soldat cu figura blondă de copil, cu ochi albaştri, modest şi curat, e soldatul german, e cel mai viteaz soldat din lume.

Care-i resortul ascuns şi tainic al acestui soldat?

— Fuehrerul şi Marele Reich!

S.

Un gând pentru copiii basarabeni

Imi povestea cineva acum un an, că lumea copiilor basarabeni e minunată, mai ales prin sfioşenia, delicateţa de simţire şi modestia sufletului lor. Fără să fi fost de faţă, am pătruns cu povestitoarea, dăscăliţă la o şcoală profesională dintr'un oraş basarabean, în clasa I-a a acelei şcoli: în majoritate, copile de ţărani, plecate pentru prima dată din satul lor, intimidate par'că de noutatea oraşului, cu privirea curată, plină de zâmbet şi încredere în glasul care le vorbea blând, sau nostalgic-melancolică, atunci când frânturi de gânduri le duceau o clipă spre satul lor.

Fetiţe sărăcuţe, dar muncitoare şi pline de suflet.

M'a purtat povestitoarea mea printre micuţele care soseau dela marginea oraşului, îmbujorate de aerul de primăvară sau zgribulite în hăinuţele sărace şi în ghetele pline de glod sau de omăt.

M'am văzut şi în internat, unde spiritul gospodăresc femenin îşi arăta zorile. Le-am văzut în clasă, silindu-se, candid şi cu o sârguinţă înduioşătoare să se adapteze nevoilor programului. Atâta frăgezime în mintea şi sufletul lor, că niciodată, spune povestitoarea, nu aveai siguranţa că ţi-e glasul destul de blând, ca să ajungă până în inima lor şi să ţi-o faci prietenă.

Şi câte lucruri bune a văzut şi a auzit în lumea asta mică, unde surprindea într'un gest, un suflet. Am aflat astfel, că aceşti copii aveau în caietele şi în pupitrele lor câte o iconiţă sau flori dela altar, puse acolo „ca să le ajute Dumnezeu". In atelierele lor de lucru, te întrebi cu nedumerire cum puteau face acele mâini mici, atâtea minunăţii şi cum atâta modestie putea ascunde atâtea calităţi.

In natură, erau cu totul la largul lor, ciripind printre răzoarele pe care le semănau şi povestind de satul lor. Sufletul lor era plin de o delicată simţire şi o subtilă poezie: vederea bustului poetului St. Iosif, expus într'o parte a oraşului, le-a prilejuit prin învăţarea câtorva versuri, momente de înfrăţire duioasă cu poetul sensitiv care îşi plânge înstrăinarea de părinţi şi de bunici.

Am fost cu gândul, şi la şezătorile voastre copii, unde aţi evocat toată pacea şi căldura vieţii patriarhale româneşti.

Amintindu-mi cele ce mi se povestea, mă întreb cu durere: unde aţi mai jucat voi hora românească, în anul de oprelişte pe care l-aţi trăit sub Ruşi? Când aţi mai cântat voi versurile lui Mateevici şi ce-aţi suferit, când aţi îndrăsnit să mai spuneţi că „limba noastră-i o comoară?". Unde sunt surorile şi fraţii voştri de un an, care au fost smulşi dela sânul mamei lor, înainte de a fi putut înţelege de ce aceasta cântă un cântec de leagăm înecat în plâns?

Pe voi, prin ce depărtări v'a purtat urgia barbarilor, fără să mai puteţi trăi în liniştea casei unde v'aţi născut? Pentru ce străini aţi trudit, când eraţi de mici, la munca pământului, fără să aveţi dreptul să vă odihniţi la umbra nucului din ograda voastră părintească? Ce-aţi făcut voi, lipsite de mângâierea bătrânei voastre bunici, asemenea „Duminicei prea Sfinte?". Cu ce vă împăcaţi inima, când doreaţi să auziţi sfârâitul fusului ei sau poveştile cu Ilene Cosinzene, care vă bucurau copilăria? Unde aţi mai putut păstra iconiţele şi florile sfinţite, purtătoare de pază dumnezeească?

Vi le-aţi închis toate, acolo unde nu le putea prihăni nimic şi nimeni, în susufletul vostru, temător de Dumnezeu, iubitor de ţară şi de familie.

O, de-ar fi vrut Dumnezeu să vă fi păstrat în vieaţă, să simţiţi din nou bucuriile în care v'aţi născut! Veţi fi dus acolo dorul de o copilărie fericită şi veţi fi hrănit în sufletele voastre plăpânde nădejdea desrobirii.

Dumnezeu v'a adus-o prin soldaţii noştri, care, strigând ca poetul vostru îndrăgit „la arme, cei de-un sânge şi de o lege", au pornit spre voi, să vă redea biserica lui Isus, ocrotirea Patriei, graiul cronicilor noastre şi dragostea părinţilor voştri; voi, daţi-le din plin, dorul inimii voastre!

Maior N. PILARINO

Eroii noştri dela Prut

Caporalul Videa Ion

Sublocotenentul C. ne informează că infanteria noastră de peste Prut e în atac. Ne aruncăm într'o barcă şi în câteva zeci de minute suntem lângă plutonul care şi-a impus să înfrunte mitralierele cazematelor din aripa dreaptă... Ruşii au aici o rezistenţă excepţională, favorizată de poziţia cazematelor lor adânc înfipte în pământ şi bine dotate cu mitraliere. Trebue să fie distrusă cel puţin o cazemată, pentru ca înaintarea dragilor noştri „pifani" să se efectueze. Dar cu ce s'o distrugi?

Iată, caporalul Videa Ion, încearcă în fruntea grupei sale, marea îndrăzneală eroică... Cu grenada în mâna dreaptă şi cu puşca mitralieră în mâna stângă, caporalul Videa se avântă, apropiindu-se de prima cazemată. Se produce apoi un lucru uluitor: Videa, singur, se apropie de cazemată şi aruncă pe prima fereastră grenada... Protejat de perdeaua de fum, el îşi sprijină puşca mitralieră de suport şi trage înăuntru. Cumplitul seceriş lasă întinse pe podea 10 victime. Alţi 12 bolşevici ies în panică afară şi o iau la fugă pe câmp... Caporalul Videa îi urmăreşte, ca şi cum ar vrea să le pună mâna'n gât. Aici el comite însă o greşală pe care bolşevicii o surprind şi care îi este fatală: entuziasmat de propria sau bravură, caporalul Videa *uită să mai tragă*. Un bolşevic se întoarce, profită de acest moment, şi smulgând din mâna eroului puşca mitralieră, o îndreaptă spre el, perforându-i pieptul. Eroii câteodată mor — aşa s'a întâmplat şi cu caporalul Videa Ion.

Dar cazemata a fost cucerită!...

Caporalul Suditu

„Când citeam în cărţile de istorie din şcoala primară, despre isprăvile vitejilor noştri dela Plevna, ne plecam înfioraţi de mândrie peste pagini, părându-ni-se că asemenea oameni nu pot exista totuşi în realitate, că ei au venit din legendă şi au fost restituiţi ei.

Iată însă, sub ochii noştri, la câteva zeci de metri, a căzut eri viteaz ca un erou de baladă, caporalul Suditu, şeful unei echipe care transporta bărcile de trecere ale trupelor noastre peste Prut.

A fost operaţiunea cea mai grea şi cea mai plină de primejdii dintre toate. Ruşii ne bombardau podurile — trecerea primelor eşaloane trebuia făcută deci pe bărci şi „portiţe" — un soiu de bărci legate două câte două de un pod de 8 metri pe 4, şi având capacitatea de transport de 16 persoane. Soldaţii care au dus bărcile şi le-au pus în funcţiune, s'au comportat cu toţii ca nişte viteji. Iar caporalul Suditu a fost în fruntea lor — şi a căzut cu faţa la duşman.

Scena e dureros de vie în mintea noastră — şi deopotrivă de măreaţă. Caporalul Suditu făcea împreună cu echipa lui nu ştiu al câtelea transport. Inamicul care reperase, pune în funcţiune artileria. Obuzele cad în jurul bravilor băieţi. Mai sunt câţiva metri până la Prut. Cineva strigă: culcaţi. Camarazii caporalului se aruncară pe pământ. Suditu măsoară distanţa care-l mai desparte de ţintă şi încleştându-se cu toată forţa de barca lui, rămâne în picioare, strigând:

— „Inainte, înainte!"

Un obuz îl loveşte, frângându-l aproape în două. Peste câteva minute îi dăm onorul pe barca lui de erou şi îi jurăm, întunecaţi, răzbunare..."

Subit. rez. IEFTIMIE ANASTASE
reporter de războiu P. P.

Ţiganul erou

Un ţigan întors acasă,
Venind drept din bătălie,
Strânse'n jurul lui la masă
Neamul tot din ţigănie.

Veri, cumetre, cuscre, fine
Şi mulţi alţii, gură cască,
Cum ar fi din jur, vecine,
Şi'ncepu să povestească:

— „Când sună semnalul frate,
S'atacăm din coaste Rusu,
Cum stăteam eu la o parte
Şi pe gânduri parcă dusu,

Iată'n faţa mea că sare
La cinci paşi, chiar şi mai bine,
Un rusnac de ăla mare
Şi se dă urât la mine.

Eu strigai: predă-te nene,
Nu am timp, că timpul trece.
Ce te umfli-aşa în pene,
Că te pupă mâta rece.

El nici gând; parcă-i de şagă.
„Tu predais". Eu? Mai las-o.
El se dă chiar ca să tragă.
Eu gândesc: na, că am ars-o!

El cu arma mă ocheşte,
Când deodată, scot bidonul
Şi strig: „votcă". El s'opreşte.
Asta i-a fost ghinionul.

Cu o mână-i dau bidonul,
Iar cu dreapta mi-l atingu
De-i scot nene bulionul
Şi la felinar mi-l stingu

Şi-uit'aşa. M'a scos în fire
Asta e'n război, băete.
Când să-mi iau o amintire,
Ce crezi, mă... n'avea nici ghete!

DEM. BEN. CĂRĂC

Ghicitori

Am o găină pestriţă,
Duce veste la Gheorghiţă.
Ghici ce este?

(Scrisoarea).

Tată nalt, ginere turbat,
Maică milostivă şi surioară oarbă.
Ghici ce este?

(Cuptor de pâine).

Epistoliile soldatului Neaţă

undeva aşă front

Mariţica Neichiii Dragă,

Scrisorica Mea so primeşti Neicutule în [redacted] cea mai fericită şi norocoasă din Viaţa Matale, că şi io Mariţico iţi scrisei tot întro ziulică dasta. Nuş ceo fi mai drag pă lumea asta cuiva da mie uite îmi creşte inima dă simt că să loveşte dă ceru gurii când văd Trupele Noastre cu Don Mareşal al Nostru în frunte cum pun pă fugă păgâniiii şi se tot duc iute ca Vântu peste Bărăganuri bolşevice arătând lumiiii întregi că sabia rumânească taie ca Briciu şi curaju Rumânului nu are margini şo Flăcăiii Româniiii nu glumesc. Şi tare mă mai bucur Mariţico dragă că Matale vânduşi scroafa înainte da primiii epistolia Mea şi ai subscris la Imprumutu Intregiriii prima din Sat şi tare te mai rog să-l ierţi pă Neaţă ăsta că nu ţi-a cumpărat şi nu ţia trimes dă Sânta Mărie broboada pă care tio făgăduise. Da el a crezut drăguţo că e mai bine [redacted] săşi scoată Poliiii dăla ciorap şi pă [redacted] împrumute şi El Ţara. Aşa e Mariţico că o să zici şi tu ca don Căpitan: Bravo Neaţă? Şi acu nevestico după ce îţi făcuşi şi Matale Datoria către Ţara ca orice bun român să te gândeşti şi la mititelu dă Neluşor pă care vreau când oi veni acasă săl găsesc citind Sentinela şi scriind mai frumos dăcât Don Invăţător. Daia dăl la şcoală [redacted] să înveţe că dăstul [redacted] nea furat ouăle şi lea dus la bragagerie dă lea dat pă Bragă şi Acadele. Că în Septembrie acu să dăschid Şcolile şi cu toatecă Neluşor are numa 6 (şase) ani el o să ia să vezi matale premiu 1 (întâi) cu cunună că e dăştept şi seamănă cu Mine şi fundcă Azi toată lumea trebue să muncească dăla Mic şi pân la mare.

Al Matale viteaz care te sărută cu Foc Tocmai dăla Odessa dă lângă Gârla Mării Negre care nu e neagră dăloc şi e mai mult Verde albăstrue.

Neaţă

Raportul Mareşalului Budieny

Raportez, Stalin, tovarăş mare,
Că'n Odesa 'n beci eu mă găsesc,
Sub o groază mult chinuitoare,
Căci Românii tare mă'ncolţesc.

„Pofta'n cui" mi-am pus de reuşită,
Că's luat la „trei-păzeşte" rău,
Soarta mea i-acum pecetluită,
Şterge-mă din catastiful tău.

Azi, Românii cu mult foc m'adapă,
Şi cu bombe mă hrănesc mereu,
Am intrat cu totul rău „la apă",
Şi e vai de „cozonacul meu".

Mi-au ars revolverul şi cravaşa,
Oastea mea de „mămăligă'a pus",
N'am pe unde să mai „scot cămaşa",
Totul e'nzadar, pe „copcă's dus".

Află deci, Stalin, că n'ai brodit-o
Când ai dat cu „barda'n Dumnezeu",
Ţinta, ce-ai ales tu n'ai ochit-o,
Şi se'ntoarse barda'n capul tău.

Ai căzut ca „fraeru'n ispită",
Şi cu „şacăr-macăr" ai umblat,
Dar acuma steaua ta vopsită",
Vai sărmana, s'a decolorat!

Plut adm. THEODOR D. CARAMAN

Cântec de dragoste

Frunză verde mărăcine,
Ce mi-i mie drag în lume:
Calul negru, alb de spume
Şi mândruţa lângă mine.
Frunză verde de scaeţi,
Eu vă spun la toţi băieţi:
Pe mândra cu ochii verzi,
Niciodată să n'o crezi,
Că se jură Vinerea,
Că n'are pe nimenea,
Că nu este om în lume,
Ca să-i fie drag ca mine.
Şi aseară la fântână.
O prinsei cu doi de mână:
Unu-i ţinea cobiliţa,
Şi altu-i săruta guriţa

(Din Muntenia)
Cules de Alex. R. Ionescu şi auzită dela
CHICIOREANU GH. ION

Păţaniile soldatului Neaţă

de Neagu Rădulescu

Neaţă: Bravo bruder Friţ, dasist ouă, aber unde este găina?
Friţ: Das ist gut, frate Neaţ!

Neaţă: Gut, gut, aber nu sunt fierte, cum le mâncăm? Stai că-mi dete ceva prin gând. Hai să prindem un bolşevic!
Friţ: Ia, das ist sehr gut!

Neaţă: Scoate casca depe cap diavole că n'avem cratiţă!

Neaţă: Aşa bruder Friţ, pune acum ouăle la fiert că avem un ceaun în care putem să facem şi mămăligă!

Faptele săptămânii

DIN ŢARĂ

M. S. REGELE, însoţit de d-l Mareşal Antonescu, a făcut săptămâna trecută o vizită în oraşul Tighina, spre a vedea ce-a mai rămas în urma isgonirii armatelor bolşevice de pe pământul românesc.

După aceia a trecut Nistrul, mergând la Tiraspol, în Transnistria, regiune românească, apoi a plecat pe front, unde a înaintat până în primele linii. Suveranul a asistat la doborârea a 3 avioane bolşevice de către artileria antiaeriană românească.

D-L GENERAL ION ANTONESCU, Conducătorul Statului Român şi Comandantul de Căpetenie al Armatei, a fost înălţat, pe ziua de 22 August 1941, la demnitatea de Mareşal al României, pentru servicii aduse Patriei şi Tronului, pe câmpul de bătae, în conducerea războiului nostru pentru desrobirea hotarelor de răsărit.

Tot în aceiaşi zi a fost decorat cu ordinul „Mihai Viteazul'', cl. I, pentru merite cu totul excepţionale în comanda Armatelor române şi germane în cursul marilor lupte dintre Nistru şi Bug, pentru continuarea războiului sfânt, care a condus la sdrobirea trupelor bolşevice şi eliberarea de sub tirania sovietică a populaţiei transnistriene, cât şi pentru curajul şi spiritul de jertfă arătat în situaţiile cele mai grele, când prin prezenţa sa în primele linii şi dispoziţiunile date pe câmpul de luptă a adus la victoria unităţilor cele mai greu încercate.

ÎN ZIUA de 22 August s'a ţinut un consiliu economic, sub preşedinţia d-lui profesor Mihai A. Antonescu, vice-preşedintele Consiliului de Miniştri.

S'au hotărît măsurile ce se vor lua pentru mărirea producţiei articolelor de cea mai mare trebuinţă pentru aprovizionarea ţării şi fixarea preţurilor. Lucrările pentru mărirea salariilor funcţionarilor publici fiind aproape terminate, se anunţă că slujbaşii Statului vor primi lefurile mărite în scurt timp.

ÎN ZIUA de 21 Iulie a. c. au fost prinşi în jurul satului Voinova, jud. Orhei (în Basarabia), 4 comunişti care au încercat să facă felurite distrugeri în spatele frontului românesc.

Ei au fost judecaţi în ziua de 12 August, condamnaţi la moarte şi împuşcaţi în aceiaşi zi la Chişinău.

CONTINUÂND seria vizitelor la spitalele cu răniţi, spre a uşura cu vorbe durerile celor ce s'au jertfit pentru Patrie, Majestatea Sa Regina a fost Duminică, 24 August, la Sanatoriul Dr. Gerota şi spitalul militar Nr. 318 din Capitală.

S'a putut vedea pe figurile răniţilor, ce mângâiere le aduce M. S. Regina, venind să-i vadă.

Ascultaţi în fiecare zi dela 12,50—13,50 „Ora ostaşilor la Radio"

DE PESTE HOTARE

ŞI CHINA de Nord luptă contra bolşevismului. S'a făcut un comitet care cheamă pe cei 100 milioane chinezi să se unească la această luptă.

ANGLIA duce mare lipsă de aviatori din cauză că foarte mulţi au fost omorîţi sau făcuţi prizonieri de către germani. Acest lucru se poate vedea şi din faptul că avioanele engleze nu mai vin în Germania să mai dea atacuri.

ÎN AMERICA este un comitet alcătuit din ruşi şi americani. Acesta a trimis o scrisoare preşedintelui Roosvelt, în care-i arată că poporul rus aşteaptă de 20 ani să fie salvat de comunism, iar dacă preşedintele ajută pe comunişti, înseamnă că vrea ca întreaga lume să fie bolşevizată.

ÎN DANEMARCA toate organizaţiile comuniste au fost dizolvate.

POŞTA SENTINELII

Sergent M. Mălureanu. „Pe front în timpul liber am încercat să compun câteva versuri din trecutul şi prezentul Românilor''.

Am citit poezia intitulată „Românul'' — şi numai ultima strofă ni s'a părut ceva mai reuşită.

Iat-o:

Civilizaţi, cu disciplină.
— „Române'' ; Intinde iute pasul,
Intăreşte pieptul! Dregeţi glasul!...
Strigă'odată cu toţii fraţii....
„Românilor''... Ai noştri sunt Carpaţii
„Trăiască Mihai I''... şi Generalul,
Să luăm înapoi şi Ardealul.
Trăiască Armata Română, Germană
Hitler! Ducele cu oastea Italiană.
„Române''! fâlfâitul Tricolorului
Du-l sus; pe malul Niprului —

Sergent Bisto D-tru. „Doina Ostaşului'' ar fi mers bine până la capăt, dacă nu o dădeai pe „radicale'', pierzând duhul frumos al poeziei populare. Ca să-ţi facem plăcere alegem ceva din doina d-tale:

Frunză verde de arnuz
Fire-ai tu să fi de rus!
Noi Români toţi ţi-am spus
Că nu-ţi ajută Issus
Fiindcă'n ţara ta rusească
Biserica creştinească
Ai distrus-o 'n temelie
Distrusă vei fi Rusie.

Când acest hidos duşman
Ne-a cerut acum un an
Să le dăm patria mumă
Basarabia română
Şi ceva din Bucovina
I le-am dat pentr'un moment
Cu lacrimi şi dor în piept

Noi şi fraţii Finlandezi
Urmărim un singur crez
Vom face vărsări de sânge
Pe oriunde printre ruşi
Şi nu ne lăsăm supuşi.

A. T.

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din răsărit. După o luptă de mai multe zile, care s'a desfăşurat între Smolensk şi lacul Ilmen, grosul armatei a 22-a sovietice a fost încercuit şi toate trupele inamice au fost nimicite la răsărit de Welikije-Luki.

Oraşul Welikije-Luki a fost ocupat după o luptă înverşunată.

Germanii au luat peste 30.000 de prizonieri şi capturat 100 de tunuri.

Inamicul a suferit pierderi foarte sângeroase. Numărul morţilor este evaluat la 40.000.

Avioane germane de luptă au continuat să atace în ziua de 26 August în sectorul dela Sud aerodromurile şi liniile ferate dela Sud de Nipru.

Avioane Stuka au atacat şi distrus hangare şi instalaţii ale aerodromurilor inamice, asupra cărora au aruncat numeroase bombe în valuri succesive. S'a produs puternice explozii în mijlocul avioanelor sovietice aflate pe aerodromurile bombardate.

Numeroase lovituri în plin au provocat mari distrugeri liniilor ferate şi lagărelor de concentrare.

Aviaţia germană a bombardat liniile ferate sovietice, depozitele de muniţii şi poziţii sovietice situate în centrul frontului oriental. Pagubele provocate sunt foarte mari.

Bombardamentele aeriene germane s'au îndreptat în special contra fortificaţiilor de câmp ale inamicului şi poziţiilor sale de artilerie.

In sectorul de Nord: Oraşul Reval, capitala Estoniei, este o imensă mare de flăcări.

In port şi în largul coastei ard nenumărate vase de tot felul.

De asemenea sunt în flăcări pădurile seculare de brad şi mesteacăn din jurul Capitalei.

Resturi de detaşamente sovietice încearcă zadarnic să scape de urmărirea forţelor Axei.

Flăcările incendiilor din Reval se văd foarte bine dela Helsinki.

Tot în sectorul de Nord, între lacul Ilmen şi golful finlandic, operaţiile armatei germane sporesc din zi în zi presiunea asupra trupelor comandate de Mareşalul Voroşilov. După căderea oraşului Luga, încercuirea Petersburgului a devenit şi mai simţită.

Finlandezii înaintează victorioşi în istmul Kareliei.

La aripa de Sud a frontului oriental toate atacurile împotriva capetelor de pod rămase în stăpânirea trupelor sovietice pe malul apusean al Niprului, la Nord şi Sud de cataracte, au fost încununate de succese.

După cucerirea ultimului cap de pod şi a oraşului Dniepropetrowsk (fost Ekaterinoslav) de către formaţiunile blindate germane de sub comanda generalului von Kleist în ziua de 25 August şi a înfrângerii suferită de un grup de divizii sovietice în apropiere de vărsarea Niprului în Marea Neagră, întreaga zonă de Vest a Niprului mijlociu şi inferior a fost curăţată de trupele roşii ale mareşalului Budieny.

Restul forţelor sovietice s'au retras şi se pregătesc să apere atât basinul Doneţului, cât şi zona Mărei de Azov şi Crimeea, —— toate ameninţate.

Trupele române luptă cu succes în vecinătatea Odesei. Aviaţia noastră bombardează zilnic oraşul, care este încercuit pe trei sferturi. Vapoarele cu trupele bolşevice care caută să se retragă sunt zilnic scufundate de aviaţia româno-germană.

Frontul din Iran. Un nou front de luptă s'a deschis în Asia. Trupele engleze şi sovietice au forţat hotarele Iranului. Din comunicatele de până acum reese că trupele sovietice au intrat pe la Vestul şi Nordul Iranului. Aviatorii bolşevici au bombardat câteva oraşe deschise, făcând numeroase victime printre populaţia civilă.

De asemenea trupele engleze s'au întâlnit cu armata iraniană, întâmpinând o rezistenţă îndârjită. Moralul populaţiei este ridicat. Toţi cetăţenii iranieni doresc să vină sub drapel pentru a lupta la apărarea Patriei. Se aşteaptă să se vadă ce măsuri va lua Turcia.

Pe celelalte fronturi s'au produs obişnuitele atacuri de aviaţie, înregistrându-se noui succese de partea aliaţilor.

C. 41.796. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, BUCUREŞTI